

Изм. № 278/01.09.2020 г.

**ДО
Г-Н ПЕТЪР КЪНЕВ,
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО ИКОНОМИЧЕСКА ПОЛИТИКА
В НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

Относно: Проект на Закон за индустриалните паркове, 002-01-36/13.08.2020 г.,
вносител Министерски съвет

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КЪНЕВ,

Асоциацията на индустриалния капитал в България (АИКБ) участва в общественото обсъждане на законопроекта за индустриалните паркове, като изпрати становището си до Министерския съвет на Република България с писмо с изх. № 153 от 16.04.2020 г.

Тогава ние изложихме подробно своите несъгласия и направихме конкретни предложения. Ние внимателно проследихме всичко, което е изменено и допълнено между месец април, когато Министерският съвет инициира обществено обсъждане, и месец август, тоест сега, когато законопроектът е внесен в Народното събрание.

При прегледа на представения ни законопроект се забелязва, че нашите възражения в определена степен са довели до очакваните от нас промени – следствие на обсъжданията съвместно с експертите на Министерството на икономиката и другите ведомства, участвали в подготовката на законопроекта.

Същевременно, водени от убеждението ни, че са необходими още корекции, в т.ч. и концептуални, с оглед постигането на адекватен и насърчаващ разумните икономически политики текст, предлагаме на вниманието Ви следните възражения, несъгласия и предложения:

1. Според АИКБ законопроектът не насърчава частните инвестиции в техническа инфраструктура на държавни и общински индустриални паркове. Законопроектът в член 8 необосновано акцентира върху държавно и/или общинско (една или повече общини) участие със съответната блокираща квота, респективно лимитира активност на съвместна собственост,

при условия на публично-частно партньорство между общинско и частно дружество или между държавно и частно дружество.

Законопроектът не регламентира инвестиционния процес в инфраструктурата на индустриалните паркове, а именно инфраструктурата е основният фактор, определящ индустриалния парк като такъв. Предполага се, че субектът „собственик“ ще инвестира в тази скъпоструваща техническа инфраструктура, но не е ясно при случая на държавна или общинска собственост как ще се осигури финансиране, кой ще поеме отговорността на кредитополучател за него и кой ще отпусне това финансиране, което да обезпечи изграждането на функционална и качествена техническа инфраструктура на индустриалния парк, съответстваща на международните стандарти. Режимът на публично-частно партньорство също остава неразработен.

Законопроектът дефинира като „инвеститор“ потенциалните клиенти на индустриалните паркове, които са производители, инвестиращи в собствени производствени мощности на територията на съответния индустриален парк. Намираме това за относително ограничено и непълно интерпретиране на модела за изграждането на индустриални паркове, установен в международен план. Засегнати от този подход биха били всякакви частни инвестиции в техническа инфраструктура на държавни и общински индустриални паркове за електрозахранване, водоподаване, канализация, пречиствателна станция за отпадните води, пътища, комуникации с оптични кабели, социални съоръжения като заведения за хранене, детски градини, медицински пункт, пожарна служба, спортни съоръжения, данъчни и банкови клонове и др.

Стойността на такава техническа инфраструктура в много случаи ще се окаже непосилна инвестиция както за българската държава, така и за българските общини. Допълнително ограничение по отношение на собствеността въвежда и чл. 16, което от своя страна лимитира по презумпция и потенциалния интерес за частни инвестиции в техническа инфраструктура.

Не на последно място - недоумение буди моделът на публично-частно партньорство по отношение на оператора и дейността му – по презумпция се очаква изборът му да минава през концесионна процедура – чл. 9, алинеи 2, 3 и 4. Но, от друга страна, се очаква, че още с началното предложение за създаване на индустриален парк следва да се представи от инициатора (чл. 24, ал. 1) и бизнес план на оператора (чл. 24, ал. 2, т.2).

2. По мнение на АИКБ, представеният законопроект не решава основни моменти за съществуващите, вече изградени индустриални зони.

Съществуващи производствени площадки, с изградена инфраструктура, захранени с електроенергия, вода, пара, газ и пр., могат да добият статута на индустриални паркове по смисъла на така представения ни законопроект, но това е уредено само с параграф 4 от Преходни и заключителни разпоредби от законопроекта.

На практика съществуващите индустриални зони имат бизнес модел, който не кореспондира в редица случаи на разработения в законопроекта подход, обособяващ субектите към индустриалните паркове (раздел IV), респективно това ще затрудни, а в някои случаи може и да направи процедурно невъзможно, пререгистрирането им и вписването им в регистъра на индустриалните паркове. Относимо е както към субекта „оператор“ (чл. 9), така

и в още по-голяма степен към субекта „инвеститор“ (чл. 10). Впрочем, не очакваме проблеми по отношение на дефинирани като „партньор“ субекти, но обръщаме изрично внимание, че именно в текстовете за определяне на този субект (чл. 11) е разписана алинея 3, която гласи: „Лице, което е собственик на елементи на техническата инфраструктура, разположени на територията на индустриалния парк, но не предоставя услуги по ал. 2, не е партньор.“

Реалността обаче показва, че **в преобладаваща част от съществуващите зони са налице значително по-сложни отношения**, включително и на **съсобственост над елементи от техническата инфраструктура** между ползватели (по смисъла на законопроекта биха били определени като инвеститори) – в различни комбинации с или без участие и на собственика на имота – например електросилови съоръжения, кабели и елементи от електропреносната мрежа, водовземни съоръжения, съоръжения за преработка на води и т.н.

3. Според АИКБ **законопроектът не урежда ангажимент от страна на държавата за изграждане на свързваща инфраструктура** за присъединяване на техническата инфраструктура на индустриалните зони за ток, вода, газ, канализация, път и комуникации към техническата инфраструктура на общините и към националната инфраструктура.

Не е разработен модел на заявяване, проектиране, изграждане и експлоатиране на такава свързваща инфраструктура. Липсва яснота за финансово-икономически модел по отношение на този ключов инвестиционен ангажимент за успешното разработване и функциониране на всеки бъдещ индустриален парк.

Споделяме виждането, че плановете за присъединяване следва да са синхронизирани със съответните национални и общински планове и програми за развитие – философия, която само е загатната в рамките на законопроекта (чл. 19), но с оглед въпросите около свързващата инфраструктура тази тема следва да се уреди нормативно в изрични текстове.

4. Според АИКБ **законопроектът не предлага данъчни стимули за потенциалните клиенти на индустриалните паркове** - законопроектът предлага основно категоризация на индустриалните паркове в България, без да предлага данъчни, административни и икономически стимули, които да привличат български и чуждестранни производители в индустриалните зони на България. Това личи от скромното присъствие на такива производители в българските индустриални зони, сравнено със съседните на България страни и особено с Турция. Държавната политика за стимулиране на индустриалните паркове се свежда основно до определяне на преференциални местни данъци и такси с чл. 20 от законопроекта, което би било за сметка на общинските бюджети. Местните данъци и такси са единственият приход на общините, като и без това са недостатъчни за покриване на техните финансови задължения. Държавата дори приканва общините да повишават местните данъци и такси, за да увеличат недостатъчните си приходи. Така този законопроект е в противоречие с провежданата понастоящем държавна политика за стимулиране на общините да повишат местните данъци и такси.

Декларираните принципи за държавна подкрепа на инвестициите в индустриалните паркове не са развити в конкретни законодателни решения.

Законопроектът не дава и административни стимули за потенциалните клиенти на индустриалните паркове.

Добър пример от индустриалните зони в Турция е всяка зона да има право на самостоятелно одобрение на проектната документация на индустриалните обекти, находящи се в нея и съответно самостоятелно издаване на разрешения за строеж на своите клиенти. Това може да стане чрез адекватни изменения в Закона за устройство на територията или чрез назначаване на заместник главен архитект на главния архитект от прилежащата община. Този заместник главен архитект следва да се назначава само за нуждите на съответната индустриална зона, да се помещава там и да работи само за нейните клиенти.

Собствени офиси в индустриалните паркове биха могли да имат представителите на други специализирани администрации - например митници, НАП и т.н. Идеята на тази мярка е, от една страна, да се осигурят административни, данъчни и банкови услуги на място, за да се минимизира бюрокрацията и корупцията за клиентите на индустриалните зони, и, от друга страна, за да се облекчи общинската администрация по места от постоянното струпване на много хора от много предприятия, които са клиенти на индустриалните зони, прилежащи към съответните общини.

5. По мнение на АИКБ **законопроектът погрешно унифицира типове „индустриална зона” и „технологичен парк”** - законопроектът предлага основно категоризация на индустриалните паркове в България, като обединява погрешно понятията „индустриална зона” и „технологичен парк”. Това би затруднило ефективното създаване, функциониране и надграждане както на индустриалните зони, които имат производствени функции, така и на индустриалните паркове, които пък по дефиниция са ”start up” инкубатори и научно-изследователски звена. Ако България иска да е конкурентна, би трябвало да се сравнява с географски най-близко стоящия до нас, изключително успешен икономически модел за привличане на инвестиции на Турция. За сравнение - в Турция, която постоянно привлича инвестиции в производствени мощности за стотици милиарди евро, има три различни типа специални инвестиционни зони:

Първи тип: Зони за технологично развитие – технологични паркове.

Зоните за технологично развитие (TDZ) са области, предназначени да подкрепят научно-изследователската и развойна дейност и да привлекат инвестиции във високо-технологични области. Турция има 84 TDZ, от които 63 са в експлоатация, а 21 са одобрени и в момента са в процес на изграждане.

Втори тип: Организираните индустриални зони.

Организираните индустриални зони (OIZ) са проектирани така, че да позволят на компаниите да работят в удобна за инвеститорите среда с готова за употреба инфраструктура и социални съоръжения. Съществуващата инфраструктура, предоставяна в OIZs, включва пътища, вода, природен газ, електричество, комуникации, третиране на отпадъци и други услуги. Турция има 331 OIZs в 80 провинции, 234 от които в момента работят, а останалите 97 OIZ се изграждат в цяла Турция.

Трети тип: Свободни зони.

Свободните зони (FZ) са специални обекти, които се разглеждат извън митническата зона на страната. FZs са предназначени да увеличат броя на инвестициите, насочени към износ. Правните и административните разпоредби в търговската, финансовата и икономическата област, приложими в рамките на митническата област, или не се прилагат, или частично се

прилагат във FZs. В Турция има общо 19 свободни зони, разположени в близост до пазарите на ЕС и Близкия Изток, 18 от които са активни, а 1 е на етап създаване. FZs са стратегически разположени на точки, които предоставят лесен достъп до международни търговски пътища чрез пристанища в Средиземно море, Егейско море и Черно море.

Въз основа на изложеното по-горе АИКБ констатира, че не беше възприето нейното предложение да се проучат успешните модели, осъществени в други държави, да се проучи тяхното законодателство, и междуведомствена работна група с участието и на национално представителните работодателски организации да изготви и предложи адекватни изменения и допълнения в Законопроекта за индустриалните паркове на базата на постъпилите в срока за обществено обсъждане становища от заинтересованите страни.

Като изразяваме още веднъж своето задоволство от продължаващата ни съвместна работа, потвърждаваме своята готовност за по-нататъшно сътрудничество в интерес на българската икономика.

С УВАЖЕНИЕ,

**ВАСИЛ ВЕЛЕВ,
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
УПРАВИТЕЛНИЯ СЪВЕТ НА
АСОЦИАЦИЯ НА ИНДУСТРИАЛНИЯ
КАПИТАЛ В БЪЛГАРИЯ**